

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4CoPr/2/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8414206569
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8414206569.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a sudcov JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Jany Burešovej, v spore žalobkyne G. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXXX/XX, XXX XX U., zastúpená splnomocnenou zástupkyňou G. C. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. X, XXX XX Y., proti žalovanej Tatranskej mliekarni, a.s., Nad traťou 26, 060 01 Kežmarok, IČO: 31654363, o určenie, že pracovný pomer trvá a o náhradu mzdy, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č. k. 4Cpr/7/2014 - 111 zo dňa 09.02.2018 takto

rozhodol:

Mení rozsudok vo vyhovujúcom výroku tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy vo výške 929,82 eura brutto do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobkyni nepriznáva nárok na náhradu trov konania.

Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy vo výške 929,82 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobkyni nepriznal náhradu trov konania v prvej inštancii. Žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu do 3 dní od právoplatnosti uznesenia o jej výške.

V odôvodnení poukázal na spor vedený o určenie, že pracovný pomer trvá a náhradu mzdy s tým, že uviedol, že rozsudkom č. k. 4Cpr/3/2012-97 zo dňa 04.07.2014 súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobkyňou u žalovanej realizované podaním z 02.08.2012 je neplatné. Konanie o určenie, že pracovný pomer žalobkyne u žalovanej trvá a o náhradu mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru spolu s jej príslušenstvom vylúčil na samostatné konanie. Rozsudok vo vzťahu k určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 4CoPr/7/2014-130 zo dňa 11.03.2015, bol potvrdený a nadobudol právoplatnosť dňom 28.05.2015. Následne súd prvej inštancie konal o vylúčenej časti žaloby v tomto konaní. Rozsudkom č.k. 4Cpr/7/2014-60 z 08.03.2016, súd žiadosť žalobkyne o určenie, že jej pracovný pomer u žalovanej trvá zamietol. Uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy vo výške 4.184,20 eura a žalobu o náhradu mzdy v prevyšujúcej časti zamietol. Žalobkyni náhradu trov konania nepriznal. Proti výroku o priznanej náhrade mzdy žalovaná podala odvolanie. Uznesením odvolacieho súdu č.k. 4CoPr/5/2016-100 z 30.11.2017, odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o priznanej náhrade mzdy a výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie poukázal na právny záver odvolacieho súdu

vyplývajúceho zo zrušujúceho uznesenia, z ktorého vyplýva, že výklad prejavu vôle žalobkyne vo vzťahu k jej záujmu, aby ju žalovaná naďalej zamestnávala bol nesprávne posúdený v rozpore s ust. § 15 Zákonníka práce. Nesprávne právne posúdenie prejavu vôle žalobkyne naďalej zotrvať v pracovnom pomere u žalovanej malo za následok nesprávne právne posúdenie nároku na náhradu mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce. Odvolací súd vyslovil, že nárok na náhradu mzdy žalobkyne je potrebné považovať za dôvodný len v rozsahu nároku vyplývajúceho z ust. § 79 ods. 3 a 4 Zákonníka práce a pri stanovení výšky vychádzať z priemernej mesačnej hrubej mzdy žalobkyne v rozhodnom období 2. štvrtroku 2012 vo výške 464,91 eura, ktorá výška nebola sporná medzi stranami sporu.

Následne súd prvej inštancie opätovne poukázal na stanovisko strán sporu, citoval ust. § 79 ods. 1 - 4, § 134 ods. 1, 2 - 4, 7 Zákonníka práce v znení účinnom k 02.08.2012 (ďalej len Zákonníka práce) a uviedol, že pri posudzovaní dôvodnosti uplatneného nároku vychádzal z právneho názoru vysloveného odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení z 30.11.2017, ktorým podľa § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku je súd prvej inštancie viazaný. Ďalej uviedol, že vzhľadom na citovanú právnu úpravu prijal záver, že žalobkyňa ktorá zmenila pôvodné stanovisko a netrvala na tom, aby ju žalovaná ďalej zamestnávala, patrí jej v súvislosti s neplatným okamžitým skončením jej pracovného pomeru podaním z 02.08.2012 v zmysle ust. § 79 ods. 3 a 4 Zákonníka práce, náhrada mzdy za výpovednú dobu dvoch mesiacov. Za rozhodujúce obdobie pre výpočet výšky náhrady mzdy považoval súd prvej inštancie druhý kalendárny štvrtrok roku 2012 (apríl, máj a jún 2012) v zmysle ust. § 134 ods. 3 Zákonníka práce. Podľa podkladov predložených žalovanou, súčet hrubých miest žalobkyne za toto obdobie spolu s pomernou časťou odmeny za životné výročie v sume 166,- eur zúčtovanej žalobkyni vo výpláte za mesiac apríl 2012 (§ 134 ods. 7 Zákonníka práce) predstavuje 1.340,11 eura za 470 odpracovaných hodín. Priemerná hrubá hodinová mzda žalobkyne (§ 134 ods. 4 Zákonníka práce) po zaokrúhlení na štyri desatinné miesta predstavuje 2,8513 eura (1.340,11 eura / 470 hodín). Priemerný mesačný zárobok žalobkyne tak podľa ust. § 134 ods. 4 Zákonníka práce predstavuje násobok hodinového zárobku vo výške 2,8513 eura, podľa počtu hodín pripadajúcich na 1 deň, t.j. 7,5 hodiny a priemerného počtu pracovných dní pripadajúcich na 1 kalendárny mesiac v roku 2012, t.j. 21,74 dní, čo predstavuje priemerný mesačný hrubý zárobok žalobkyne 464,91 eura. Vychádzajúc z tejto výšky súd priznal žalobkyni náhradu mzdy za 2 mesiace v celkovej výške 929,82 eura (2 mesiace x 464,91 eura). V časti nároku na náhradu mzdy v prevyšujúcej časti súd preto žalobu o zaplatenie spolu s príslušenstvom za dobu do 27.04.2015 zamietol. Vo vzťahu k požadovanému úroku z omeškania súd dodal, že podľa súdnej praxe náhrada mzdy podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce je splatná až v čase vydania súdneho rozhodnutia. Zamestnávateľ sa nemôže dostať do omeškania so splatením pohľadávky zamestnanca uplatnenej titulom náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru.

O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v súlade s ust. § 262 v spojení s § 255 Civilného sporového poriadku tak, že žalobkyňa bola úspešná o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a z časti ohľadne náhrady mzdy, pričom výška náhrady mzdy závisela od posúdenia súdom. Keďže žalobkyňa náhradu trov konania nežiadala súd žiadnu náhradu trov konania nepriznal. V odvolacom konaní v časti žaloby o náhradu mzdy bola úspešná žalovaná, a preto jej súd priznal voči žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania o náhradu mzdy v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté v súlade s ust. § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. V zákonom stanovenej lehote podala proti rozsudku - výroku o priznaní náhrady mzdy odvolanie žalovaná. Namietala nesprávne právne posúdenie veci. Poukázala na to, že z výrokovej časti napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že ide o brutto vyčíslenie a zároveň nie je žalovanej určené právo, resp. stanovená povinnosť zraziť na úkor priznanej sumy preddavok na daň, prípadne realizovať iné odvodové povinnosti. Poukázala na ust. § 139a zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, v zmysle ktorého príjem z neplatného skončenia pracovného pomeru predstavuje vymeriavací základ, z ktorého sa podľa § 128 tohto zákona musí zaplatiť 1,4 % z vymeriavacieho základu na nemocenské poistenie, 4 % z vymeriavacieho základu na starobné poistenie, 3 % z vymeriavacieho základu na invalidné poistenie a 3 % z vymeriavacieho základu na poistenie v nezamestnanosti (§ 130, § 131, § 132, § 136 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení). Ďalej poukázala na zákonnú povinnosť žalovanej za zamestnanca odviesť zo súdom priznanej náhrady mzdy vyššie uvedené platby na poistné na účet Sociálnej poisťovne. Trvala na tom, že súdom priznaná náhrada mzdy v sume 929,82 eura je predmetom dane z príjmu fyzickej osoby, t.j. podlieha zdaneniu. Poukázala na ust. zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov s tým, že žalovaná po zohľadnení preddavkov na poistné a príspevkov do sociálnej a zdravotnej poisťovne,

ako aj 19 % preddavku dane z príjmov fyzickej osoby z priznanej náhrady mzdy vo výške 929,82 eura zrazí súd 13,01 eura na nemocenské poistenie (1,4 % z vymeriavacieho základu zo sumy 929,82 eura), 37,19 eura na starobné poistenie (4 % z vymeriavacieho základu zo sumy 929,82 eura), 27,89 eura na invalidné poistenie (3 % z vymeriavacieho základu zo sumy 929,82 eura), 27,89 eura na poistenie v nezamestnanosti (3 % z vymeriavacieho základu zo sumy 929,82 eura), 31,19 eura ako preddavok na zdravotné poistenie (4 % z vymeriavacieho základu zo sumy 929,82 eura), a 19 % preddavok na daň z príjmu fyzickej osoby zo základu dane v sume 792,65 eura, t.j. vo výške 150,60 eura. Žalovanej preto vznikne povinnosť po zrazení uvedených súm vyplatiť žalobkyni rozdiel vo výške 642,05 eura. Z tohto dôvodu namietala, že súd prvej inštancie v podstate fakticky priznal žalobkyni vyššiu náhradu mzdy než na akú má nárok podľa ust. § 79 ods. 4 Zákonníka práce v znení účinnom k 02.08.2012, keďže náhrada mzdy v hrubom by bola vo výške 1.239,06 eura. Poukázala na iné rozhodnutia všeobecných súdov týkajúce sa obdobnej veci s tým, že žalovaná zdôraznila, že výrok súdneho rozhodnutia, ktorým sa priznáva náhrada mzdy musí byť naformulovaný tak, aby z neho jednoznačne vyplývalo v akej výške sa žalobkyni priznáva náhrada mzdy v hrubom, ďalej, že priznáva právo žalovanej vykonať zo žalobkyni priznanej hrubej mzdy odvodové povinnosti a zraziť preddavok na daň a ďalej by mala vyplývať povinnosť zaplatiť žalobkyni konkrétnu sumu, t.j. náhradu mzdy v čistom, ktorá v prípade, ak nebude právoplatný rozsudok súdu dobrovoľne splnený, bude predmetom vymáhania v exekučnom konaní. Na túto skutočnosť žalovaná upozornila v zápisnici o pojednávaní dňa 08.03.2000, ako aj v odvolaní podanom voči predchádzajúcemu rozhodnutiu o náhrade mzdy. Navrhla zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o priznanej náhrade mzdy a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alternatívne zmeniť výrok súdu prvej inštancie tak, že žalobkyni súd prizná náhradu mzdy vo výške 929,82 eura v hrubom. Vysloviť, že žalovaná je oprávnená na úkor priznanej náhrady mzdy v sume 929,82 eura zraziť zo sumy 929,82 eura - 1,4 % na nemocenské poistenie, 4 % na starobné poistenie, 3 % na invalidné poistenie, 3 % na poistenie v nezamestnanosti, 4 % na zdravotné poistenie a zo sumy 792,65 eura zraziť 19 % ako preddavok na daň z príjmu. Uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy v sume 642,05 eura v čistom. Súčasťou podaného odvolania sú aj rozhodnutia v obdobných veciach na ktoré poukázala žalovaná v podanom odvolaní.

3. Splnomocnená zástupkyňa žalobkyne sa k doručenému odvolaniu žalovanej písomne nevyjadrila.

4. Podľa § 470 ods. 1, 2 veta prvá zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016 v znení neskorších predpisov (ďalej len CSP), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Citované ustanovenie je vyjadrením princípu okamžitej aplikability ustanovení Civilného sporového poriadku na všetky začaté i prebiehajúce konania v súlade s princípom justifikácie účinkov procesných úkonov, ktorý znamená zachovanie právnych účinkov úkonov vykonaných za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom do 30.06.2016, ktorých následky úkonov sa majú uznávať i vtedy, ak novšia procesná úprava už s týmto následkom nepočíta.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutí o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie osobou oprávnenou (§ 359 v spojení s § 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP s nariadením pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP, zopakovaním dokazovania v zmysle ust. § 383 v spojení s § 384 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej bolo z časti dôvodné.

Predmetom preskúmania odvolacím súdom bol vyhovujúci výrok týkajúci sa priznaného nároku na náhradu mzdy vo výške 929,82 eura.

Úlohou odvolacieho súdu v odvolaní namietanom nesprávne právne posúdenie bolo zistiť, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vložil.

6. Podľa § 79 ods. 1, 3, 4 zákona č. 311/2001 Z. z. v znení účinnom k 2.8.2012 (ďalej len Zákonník práce), ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď, alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe, a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo, ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

Ak zamestnávateľ skončil pracovný pomer neplatne a zamestnanec netrval na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, platí, ak sa so zamestnávateľom nedohodne písomne inak, že sa jeho pracovný pomer skončil dohodou, ak a) bola daná neplatná výpoveď, uplynutím výpovednej doby, b) bol pracovný pomer neplatne skončený okamžite alebo v skúšobnej dobe, dňom, keď sa mal pracovný pomer skončiť.

V prípadoch ustanovených v ods. 3 písm. b) zamestnanec má nárok na náhradu mzdy v sume svojho priemerného zárobku podľa § 134 za výpovednú dobu 2 mesiacov.

Podľa § 134 ods. 1, 2, 4, 7 Zákonníka práce, priemerný zárobok na pracovnoprávne účely (ďalej len „priemerný zárobok“) zisťuje zamestnávateľ zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období.

Rozhodujúcim obdobím je kalendárny štvrťrok predchádzajúci štvrťroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Priemerný zárobok sa zisťuje vždy k 1. dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po rozhodujúcom období a používa sa počas celého štvrťroka, ak tento zákon neustanovuje inak.

Priemerný zárobok sa zisťuje ako priemerný hodinový zárobok. Priemerný hodinový zárobok sa zaokrúhľuje na štyri desatinné miesta. Ak sa podľa pracovnoprávných predpisov má použiť priemerný mesačný zárobok, postupuje sa tak, že priemerný hodinový zárobok sa vynásobí priemerným počtom pracovných hodín pripadajúci v roku na jeden mesiac podľa týždenného pracovného času zamestnanca. Priemerný mesačný zárobok sa zaokrúhľuje na najbližší eurocent nahor.

Ak sa zamestnancovi v rozhodujúcom období zúčtuje na výplatu mzda (časť mzdy), ktorá sa poskytuje za dlhšie obdobie ako kalendárny štvrťrok, na účely zisťovania priemerného zárobku sa určí jej pomerná časť pripadajúca na kalendárny štvrťrok. Zvyšná časť (časti) sa zahrnie (zahrnú) do mzdy pri zisťovaní priemerného zárobku v ďalšom období (v ďalších obdobiach). Počet rozhodujúcich období zamestnávateľ určí podľa počtu štvrťrokov, za ktoré sa mzda poskytuje. Mzda poskytnutá zamestnancovi pri príležitosti jeho pracovného výročia alebo životného výročia podľa § 118 ods. 3 sa považuje za mzdu poskytnutú za obdobie štyroch kalendárnych štvrťrokov. Pri určovaní pomerných častí mzdy zamestnávateľ prihliada na podiel obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období alebo v ďalších rozhodujúcich obdobiach z fondu pracovného času na príslušné obdobie.

Podľa § 390 CSP, odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak a) rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a b) odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

7. Predmetom odvolacieho konania je uplatnený nárok na náhradu mzdy žalobkyne z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru okamžite podaním žalovanej z 2.8.2012, o ktorej neplatnosti bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Kežmarok č.k. 4Cpr/3/2012-97 z 4.7.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 4CoPr/7/2014-130 z 11.3.2015, ktorým odvolací súd na základe podaného odvolania žalovanej rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení neplatného skončenia pracovného pomeru potvrdil. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.5.2015. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia správne poukázal na právny záver vyplývajúci z uznesenia odvolacieho súdu č.k. 4CoPr/5/2016-100 zo dňa 30.11.2017, ktorým

na základe podaného odvolania žalovanej bol rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o priznaní náhrady mzdy vo výške 4.184,20 eura zrušený a v súvisiacom výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia bola vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodom zrušenia napadnutého rozhodnutia bolo nesprávne posúdenie prejavu vôle žalobkyne, ktoré malo za následok aj nesprávne právne posúdenie nároku žalobkyne na náhradu mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce. Na základe vysloveného právneho názoru súd prvej inštancie následne vo veci samej rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni z titulu náhrady mzdy sumu 929,82 eura, a to za 2 mesiace vychádzajúc z výšky priemerného hrubého mesačného zárobku žalobkyne v sume 464,91 eura. Za rozhodujúce obdobie pre výpočet výšky náhrady mzdy súd považoval 2. kalendárny štvrtrok roku 2012, apríl, máj, jún 2012, v súlade s ust. § 134 ods. 3 Zákonníka práce. Podľa podkladov predložených žalovanou súčet hrubých miezd žalobkyne za toto obdobie spolu s pomernou časťou odmeny za životné výročie v sume 166,- eur zúčtovanej žalobkyni vo výplate za mesiac apríl 2012 (§ 134 ods. 7 Zákonníka práce) predstavuje 1.340,11 eura za 470 odpracovaných hodín. Priemerná hrubá hodinová mzda žalobkyne (§ 134 ods. 4 Zákonníka práce) po zaokrúhlení na štyri desatinné miesta predstavuje 2,8513 eura (1340,11 eura/470 hodín). Priemerný mesačný zárobok žalobkyne tak podľa § 134 ods. 4 Zákonníka práce predstavuje násobok hodinového zárobku vo výške 2,8513 eura, počtu hodín pripadajúcich na jeden deň, t.j. 7,5 hodiny a priemerného počtu pracovných dní pripadajúcich na 1 kalendárny mesiac v roku 2012, t.j. 21,74 dní, čo predstavuje priemerný mesačný hrubý zárobok žalobkyne vo výške 464,91 eura. Odvolací súd poukazuje na to, že strany sporu výšku priemerného mesačného hrubého zárobku nepovažovali za spornú, a preto odvolací súd pri stanovení výšky nároku na náhradu mzdy vychádzal z takto určeného priemerného mesačného hrubého zárobku žalobkyne súdom prvej inštancie.

8. Odvolací súd považoval za dôvodnú odvoláciu námietku žalovanej týkajúcu sa neuvedenia v akom vyčíslení je priznaná náhrada mzdy vo výrokovej časti rozhodnutia. Je nesporné, ktorá skutočnosť vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, že súd prvej inštancie vychádzal z priemerného mesačného hrubého zárobku, a preto priznaná náhrada mzdy vo výške 929,82 eur je v brutto výške. Z tohto dôvodu odvolací súd vyhovel odvolaniu žalovanej v tejto časti a napadnutý rozsudok v zmysle ust. § 388 CSP vo vyhovujúcom výroku zmenil tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy vo výške 929,82 eura v brutto v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

9. Vo vzťahu k návrhu žalovanej, aby odvolací súd vo výrokovej časti rozhodnutia presne špecifikoval v akej výške má žalovaná ako bývalý zamestnávateľ žalobkyne vykonať zrážky na nemocenské poistenie, starobné poistenie, invalidné poistenie, poistenie v nezamestnanosti, ako aj preddavok na zdravotné poistenie a preddavok na daň z príjmu odvolací súd uvádza, že v tejto časti nepovažoval odvolanie za dôvodné. Je povinnosťou zamestnávateľa pri výplate mzdy zákonné zrážky vykonať, ktorá skutočnosť vyplýva z ust. § 131 ods. 1 Zákonníka práce, ako aj z iných osobitných predpisov týkajúcich sa povinnosti zamestnávateľa vykonať zrážky zo mzdy v zmysle zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, zákona č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení, zákona č. 595/2003 o dani z príjmov, lebo príjem z neplatného skončenia pracovného pomeru predstavuje vymeriavací základ, z ktorého zamestnávateľ musí vykonať zrážky poisťného na nemocenské poistenie, poisťného na dôchodkové poistenie, poisťného na poistenie v nezamestnanosti, na ktoré skutočnosti žalovaná správne v podanom odvolaní poukázala.

10. Podľa § 396 ods. 1, 2 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

O nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie nepriznal, lebo návrh si neuplatnila. Žalobkyňa bola úspešná z časti ohľadne konania o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru podaním žalovanej z 2.8.2012 a v časti nároku na náhradu mzdy. V prevyšujúcej časti uplatneného nároku na náhradu mzdy presahujúcej nárok v rozsahu 2 mesiacov bola žalobkyňa neúspešná (§ 255 ods. 2 CSP). Odvolací súd žalobkyni nepriznal nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie z dôvodu, že si ich neuplatnila.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadu úspechu žalovanej v odvolacom konaní, ktorej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalobkyni (§ 255 ods. 1 CSP). O výške

náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 262 ods. 2 CSP).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.